

Arrest

nr. 96 114 van 30 januari 2013
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X
X
X

Gekozen woonplaats: X

X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die allen verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2012 en op 10 oktober 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), betekend op 10 september 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VERDIN, in eigen naam, en advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat A. ACER, die verschijnen voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaten C. DECORDIER en E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 11 december 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die resulteerde in beslissingen van 30 juni 2011 van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen waarbij hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd werden. In beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arresten van 6 september 2011 met nummers 66 270, 66 271 en 66 272 eveneens de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 13 juli 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 7 oktober 2010 werd de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.4. Bij beslissing van 15 juni 2012 werd de in punt 1.2. bedoelde aanvraag evenwel ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt betekend op 10 september 2012 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 07.10.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur op naam van Berisha, Vjollca (waarvan kopie in gesloten omslag in bijlage) blijkt het volgende:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze aandoeningen bij de betrokkene, zoals hierboven beschreven, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo."

Uit het medisch advies van de arts-adviseur op naam van Berisha, Sabrije (waarvan kopie in gesloten omslag in bijlage) blijkt het volgende:

"Op basis van het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift/verslag blijkt mijns inziens geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor betrokkenes leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is: cfr. het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige cardiologische en/of andere medische aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). (...)

1.5. Samen met de in punt 1.4. bedoelde beslissing worden drie bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) betekend. Zij zijn op identieke wijze als volgt gemotiveerd en vormen de tweede bestreden beslissing:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). (...)”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers dienden twee schorsings- en annulatieberoepen in tegen dezelfde bestreden beslissingen. Vanuit het oogpunt van een goede rechtsbedeling worden zij samen gevoegd en behandeld.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

- Verzoekschrift met als rolnummer 111 160

3.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpen verzoekers op, *“Schending van de artikelen 2 + 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet”*.

Zij betogen als volgt:

“De Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat de motivering voor deze beslissing dient op te nemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis liggen van de beslissing. De motivering moet bovendien afdoende zijn, d.w.z. draagkrachtig en deugdelijk zijn.

Er geldt geen algemeen erkende verplichting tot het actualiseren van de medische gegevens van de 9ter- aanvraag. De aanvraag namens verzoeker [B.V.] was actueel en volledig bij de indiening. Uit de medische attesten die verzoekers hebben bijgebracht op het ogenblik van de aanvraag blijkt niet dat de ziekte op korte termijn geneesbaar zou zijn. Verwerende partij heeft bovendien op geen enkel ogenblik te kennen gegeven dat er onvolledige stukken werden bijgebracht (betreffende [B.S.]) en heeft trouwens ook nooit om een actualisatie verzocht ! Reeds eerder heeft de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen in dat opzicht beslist dat de aanvraag tot regularisatie louter om die redenen niet mag afgewezen worden . Zie in dat verband ook de hieronder geciteerde uitspraken van de Raad (RvV 81.709, 24 mei 2012 - RvV. 82.178. 31 mei 2012 - RvV 82 803. 11 juni 2012).

Het zou inderdaad een gans ander verhaal zijn wanneer er door de behandelend arts bijkomende medische onderzoeken werden aangevraagd of aangekondigd. In dat geval geldt er onmiskenbaar een verplichting in hoofde van de aanvrager om zijn aanvraag te actualiseren, hetgeen best kan via aangetekend schrijven.

Verzoeker is van oordeel dat de medische attesten in hoofde van [B.V.] die ab initio werden bijgebracht wel degelijk en voldoende de graad van ernst van de medische & psychische problemen weergeven. Het attest is kwestie spreekt van “angstige depressie met panische momenten”

Onder stuk nr. 3 van de bijgevoegde inventaris brengt verzoeker een attest bij van Dr. [G.B.] dd. 12/09/2012 waarin duidelijk gesteld wordt dat er gedragsproblemen zouden ontstaan wanneer de behandeling zou worden stopgezet. Volgens Dr. [B.] is er geen verbetering merkbaar inzake de mentale toestand van [V.] en is er familiale begeleiding en opvang nodig in een beschut werkmilieu of in een aangepaste instelling. (Geschikte) Psychosociale oovang is volgens de behandelende geneesheer niet voorhanden in Kosovo

Bij aangetekend schrijven dd. 17 augustus '12 heeft verzoekster een aantal bijkomende stukken bezorgd aan verweerster betreffende haar (geestelijke - fysieke) gezondheidstoestand. Volgens de bijgevoegde attesten van Dr. [A.S.] is er nog steeds sprake van epileptische aanvallen en geestelijke achteruitgang. Een zeer regelmatige follow-up is absoluut noodzakelijk, gezien de therapieresistente epilepsie (gemiddeld 2 aanvallen per maand).

De laatste tijd zijn er echter ook toenemende gedragsproblemen (angst, nervositeit, moedeloosheid, hoofdpijnen, braakneigingen etc.) Ik verwijs in dit verband naar de talrijke attesten van de dienst neurologie van het ZNA Middelheim te Antwerpen (bijgebracht onder stuk nr. 5 inventaris der stukken) Op basis van haar lichamelijke/geestelijke beperkingen en dysfunctie werd er namens [B.V.] een aanvraag ingediend bij de FOD Sociale zekerheid voor het bekomen van een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming. Zoals U kan merken uit het attest in bijlage werd er omtrent beide aanvragen na uitgebreid medisch onderzoek een gunstige beslissing genomen (blijvende vermindering van het verdienvermogen tot 1/3° of minder dan een valide persoon en de toekenning van 14 punten vermindering van de graad van zelfredzaamheid)

O.a. deze vermindering van zelfredzaamheid bewijst dat mevr. [B.V.] niet in staat is om voor zichzelf te zorgen en dient verzorgd te worden door haar ouders.

Het statement van Dr. [G.B.] uit Kapellen dat psychosociale opvang in land van oorsprong (Kosovo) niet voorhanden is, is naar verzoekers oordeel onmiskenbaar een sterke aanwijzing omtrent de graad en de ernst van de ziekte / aandoening in hoofde van verzoeker [B.V.].

Verwerende partij heeft er zich in de bestreden beslissing wel erg licht vanaf gemaakt door gewoon in de motivering voor te houden dat een adequate behandeling en opvolging beschikbaar is en ook toegankelijk is in Kosovo. De arts-adviseur is klaarblijkelijk tot deze conclusie gekomen zonder enig controle-onderzoek en opmerkelijk is dat dergelijk advies manifest en flagrant in tegenspraak/strijd is met het advies - medisch getuigschrift van Dr. [B.] dat thans voorligt !

De bestreden beslissing druist aldus in tegen de werkelijkheid. Verwerende partij kan onmogelijk de ernst van de psychologische toestand van verzoekster (slaapstoornissen, angstige depressie en vermijdingsgedrag) gaan ontkennen zonder daadwerkelijk onderzoek door een controle- geneesheer. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik de ernst van de psychologische problemen in twijfel getrokken. Zij stelt gewoon tegen het licht en de expliciete bewoordingen van de medische attesten in dat de graad van ernst van de psychische problemen zich niet verzetten tegen een terugkeer naar het herkomstland. Aldus geeft zij in de bestreden beslissing een interpretatie van een geneeskundig attest dat hoegenaamd niet strookt met de bewoordingen zelf en de draagwijdte van dit medisch attest.

De motivering in de bestreden beslissing schendt aldus de werkelijkheid. Verzoekster heeft in het kader van haar regularisatieverzoek art. 9ter wel degelijk en voldoende de graad van ernst van de ziekte/aandoening aangetoond. De bestreden beslissing maakt dan ook volgens verzoekers een ernstige schending uit van de motiveringsplicht”.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat op 13 juli 2010 een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen werd ingediend, waarbij verwezen werd naar een aandoening van B.V. Bij de aanvraag werden echter niet alleen medische stukken gevoegd aangaande B.V., maar ook aangaande haar moeder, B.S. Vervolgens werd de aanvraag verscheidene keren aangevuld met medische stukken aangaande B.V.

3.4. In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar medische adviezen die de arts-adviseur aan de verwerende partij heeft verstrekt aangaande B.V. en B.S. Het betreft adviezen van 4 juni 2012, opgesteld door dr. K.G. Voor de aandoening van B.V. oordeelde de arts-adviseur dat behandeling ervan

beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo. Zij verstrekten het volgende advies: *“Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo.”* Voor wat betreft de aandoening van B.S. oordeelde de arts-adviseur, *“het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige cardiologische en/of andere medische aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst”*. Evenals: *“Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo. Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”* De verwerende partij maakt deze adviezen tot de hare in de bestreden beslissing en concludeert finaal: *“Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)”*.

3.5. Waar verzoekers kritiek uiten op de eerste bestreden beslissing voor zover zij betrekking heeft op B.V. en benadrukken dat de medische attesten die gevoegd werden bij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag *“wel degelijk en voldoende de graad van ernst van de medische en psychische problemen weergeven”*, dient de Raad op te merken dat de eerste bestreden beslissing dit niet ontkent. Nergens wordt gesteld dat de graad van ernst van de medische en psychische problemen niet voldoende werd weergegeven door de medische attesten. Evenmin wordt gesteld dat *“de graad van ernst van de psychische problemen zich niet verzetten tegen een terugkeer naar het herkomstland”* of wordt ontkend dat B.V. niet in staat is voor zichzelf te zorgen en de hulp van haar ouders nodig heeft. De eerste bestreden beslissing stelt wel dat behandeling voor de aandoening van B.V. beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Hiertegen brengen verzoekers niets in concreto in. Het gegeven dat verzoekers bepaalde tegemoetkomingen ontvingen van de FOD Sociale Zekerheid wegens de aandoening van B.V. maakt niet dat zij aantonen dat behandeling voor de aandoening van B.V. niet beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Waar zij verwijzen naar een medisch stuk aangaande B.V., opgesteld door dr. G.B. op 12 september 2012, dat zij bij het verzoekschrift voegen, dient de Raad op te merken dat dit stuk dateert van na het treffen van de eerste bestreden beslissing. De Raad kan niet besluiten dat de eerste bestreden beslissing onwettig is op grond van stukken waarover de verwerende partij niet beschikte op het ogenblik dat zij deze trof. Om dezelfde reden kunnen verzoekers in onderhavige betwisting niet dienstig verwijzen naar medische stukken die B.V. betreffen die gevoegd werden bij een aanvulling van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging, die ingediend werd op 17 augustus 2012, zijnde na het treffen van de bestreden beslissing of die algemeen dateren van na het treffen van de eerste bestreden beslissing. Waar verzoekers erover vallen dat een beslissing getroffen werd t.a.v. B.V. zonder dat de controle-geneesheer een daadwerkelijk onderzoek van B.V. verricht heeft, wijst de Raad erop dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet voorziet in een verplicht medisch onderzoek door de controle-geneesheer aangezien hierin gesteld wordt: *“(…) De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* Verzoekers zijn van oordeel dat de eerste bestreden beslissing ingaat tegen *“expliciete bewoordingen van medische attesten”* en *“niet strookt met de bewoordingen zelf en de draagwijdte van dit medisch attest”* maar zij laten na dit te concretiseren en minstens te duiden welk overgemaakt medisch attest zij beogen. Door bij hun verzoekschrift verscheidene medische attesten te voegen die B.V. aanbelangen en die ab initio overgemaakt werden aan de verwerende partij bij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag of bij aanvullingen naderhand, kunnen verzoekers de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

3.6. Voor wat betreft de aandoening van B.S. stelt de arts-adviseur in haar advies van 4 juni 2012: *“Uit een studie van het betreffende onvolledige consultatieverslag blijkt dat deze 57-jarige vrouw in maart 2010 op de raadpleging cardiologie in het ZNA Middelheim in Antwerpen consulteerde voor cardiaal nazicht wegens pijn ter hoogte van de linker thoraxhelft; in haar medische voorgeschiedenis werd melding gemaakt van een buikoperatie (quid?), sterilisatie (2003), obstipatie en arteriële hypertensie. We beschikken evenwel niet over de resultaten van dit cardiaal nazicht (cfr. pagina 2 met conclusies en therapievoorstel ontbreken), ter staving van een cardiologische diagnose, de graad van ernst en de noodzaak tot medische behandeling. Ondanks het tijdsverloop van intussen meer dan 2 jaar ontvingen*

we van de betrokkene ook geen aanvullende medische (cardiologische) getuigschriften/verslagen in dit verband en/of aangaande de verdere evolutie van de beschreven medische problematiek na maart 2010 en/of waaruit zou blijken dat zij in deze context nog steeds medische (eventueel cardiologische) zorgen krijgt en/of m.b.t. de precieze aard van een eventuele huidige noodzakelijke medische behandeling.”

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat aangaande de aandoening van B.S. inderdaad slechts een onvolledig consultatieverslag van maart 2010 werd overgemaakt, zoals de arts-adviseur het beschrijft in haar advies van 4 juni 2012. Op de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen berust overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een zorgvuldigheidsplicht die erin bestaat alle *“nuttige inlichtingen”* mee te delen *“aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.”* Dit veronderstelt minstens het verschaffen van volledige consultatieverslagen, wat in casu niet gebeurd is. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk dat de art-adviseur op grond hiervan tot het volgende advies komt: *“Het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige cardiologische en/of andere medische aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst. Op basis van het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift/verslag kan de actuele aanwezigheid bij de betrokkene van een risico in de zin van het artikel 9ter niet bevestigd worden.”*, en de verwerende partij dit in haar beslissing overneemt. Gelet op de zorgvuldigheidsplicht die berust op verzoekers bij het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, is het niet aan de verwerende partij om wanneer verzoekers een onvolledig consultatieverslag indienen voor wat betreft de aandoening van B.S., om verzoekers daarvan op de hoogte te brengen en aan te manen hun aanvraag aan te vullen. De Raad merkt bijkomend nog op dat verzoekers slecht geplaast zijn met hun kritiek dat de verwerende partij behoorde hen uit te nodigen aanvullende informatie aangaande de aandoening van B.S. neer te leggen, aangezien uit het administratief dossier blijkt dat ze uit eigen beweging zonder daartoe uitgenodigd geweest te zijn door de verwerende partij regelmatig aanvullende medische stukken verzonden aangaande B.V. Verzoekers maken niet aannemelijk waarom zij voor de aandoening van B.S. in een tijdspanne van twee jaar er niet in slaagden aanvullende medische informatie uit eigen beweging neer te leggen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.8. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, werpen verzoekers op, *“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”*.

Zij betogen als volgt:

“Overwegende dat verzoekers sedert december 2009 onafgebroken in België wonen/verblijven en zij vrijwel onmiddellijk de beslissing genomen hebben om zich definitief in België te vestigen. Dat het door verwerende partij wel niet zal ontkend worden dat zij diverse (lovenswaardige) pogingen hebben ondernomen om zich volledig te integreren en derhalve hun verblijf te regulariseren.

Verzoekers beseffen uiteraard ook wel dat een gebeurlijke schorsing / nietigverklaring van de bestreden beslissing niet ipso facto met zich meebrengt dat zij opnieuw legaal op belgisch grondgebied zouden verblijven. Verzoekers kunnen zich echter moeilijk van de indruk ontdoen dat hun huidige situatie thans nadeliger is dan in de hypothese dat er door hen helemaal geen aanvraag tot machtiging tot verblijf zou ingediend zijn (in toepassing van art. 9 ter van de Wet van 15 december 1980). Geen aanvraag tot regularisatie betekende immers wellicht geen bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Deze bijlage 13 wordt gemotiveerd onder verwijzing naar art. 7, al. 1,2° van de Wet van 15 december 1980. Die bijlage 13 quinquies komt wellicht niet toevallig slechts enkele dagen na de afwijzende beslissing mbt. de aanvraag tot regularisatie !

Dat verzoekers in die omstandigheden dan ook terecht de schorsing van de uitvoering van de bestreden beslissing (bijlage 13) mogen vragen. Overwegende dat de kwestieuze beslissing van de verwerende partij dan ook omwille van die redenen dient vernietigd te worden.”

3.9. De tweede bestreden beslissing steunt op eigen feitelijke en juridische overwegingen en strekt ertoe de illegale verblijfssituatie vast te stellen van verzoekers, die ze niet betwisten. Waar verzoekers in se opwerpen dat ze beter af waren geweest door geen aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in te dienen aangezien er volgens hen dan ook geen bevel om het grondgebied te verlaten zou uitgevaardigd zijn, dient de Raad op te werpen dat dergelijk strategisch betoog de tweede bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. Overigens, het is niet omdat de overheid de illegale

verblijfstoestand van een vreemdeling niet vaststelt dat deze dan op legale wijze in het Rijk verblijft. Noch het ondernemen van diverse pogingen om in België een wettig verblijf tot stand te brengen, noch het inleiden van onderhavige beroepsprocedure heeft een invloed op de illegale verblijfssituatie van verzoekers.

Het tweede middel is ongegrond.

3.10. In wat als een derde middel kan beschouwd worden, werpen verzoekers op, *Schending van het beginsel van art. 6 EVRM. in combinatie met art. 13*".

Verzoekers betogen als volgt:

"Verzoekster heeft bij deze een verzoekschrift tot annulatie en schorsing ingediend tegen de beslissing tot weigering van regularisatie uitgaande van de verwerende partij en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13).

Conform de bovengenoemde bepalingen van het EVRM heeft verzoekster het recht om in België te vertoeven/ of er alleszins gedoogd te worden in afwachting van de behandeling van zijn rechtsmiddel voor de Raad. Alleszins mag verzoekster minstens de schorsing vragen van de uitvoering van de bestreden beslissing (uitwijzingsbevel bijlage 13) in afwachting van deze behandeling.

Immers "eenieder wiens rechten en vrijheden, zoals opgesomd in het EVRM geschonden zijn. heeft recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie", zelfs indien die schending zou zijn begaan door een persoon of overheidsinstantie in de uitoefening van zijn/haar ambt, zoals in casu.

Toegepast op huidige concrete casus zouden verzoekers aldus recht op verblijf moeten blijven genieten, minstens dienen zij gedoogd te worden in afwachting van de behandeling van hun beroep door de Raad.

In geval van een uitvoering van de bestreden beslissing, m.a.w. een effectieve vasthouding in een gesloten centrum of een gedwongen repatriëring, wordt dit essentiële grondrecht geschonden.

Dat voormeld art. 13 EVRM in combinatie met art. 6 rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Overwegende dat de kwestieuze beslissing van de verwerende partij dan ook omwille van die redenen dient hervormd te worden."

3.11. Artikel 6 van het EVRM heeft betrekking heeft op geschillen omtrent burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM, *Maaouia v. France ECHR 2000-X*; RvS 22 mei 2002, nr. 106.741; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen , Intersentia, 2004, vol I, 409), wat onderhavige betwisting niet is, zodat voormelde verdragsbepaling te dezen niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.12. Ter terechtzitting blijkt niet dat verzoekers op gedwongen wijze van het Belgisch grondgebied verwijderd werden. Heel hun betoog, geënt op de veronderstelling dat ze de behandeling van hun beroep zouden mislopen door een gedwongen verwijdering uit het Rijk, mist feitelijke grondslag.

Het derde middel is, voor zover al ontvankelijk, ongegrond.

- *Verzoekschrift met als rolnummer 111 830*

3.13. In een enig middel werpen verzoekers op, *"De schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4-november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), schending van artikel 62 Vreemdelingenwet"*.

Verzoekers betogen als volgt:

"De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische

en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Reule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 cv.).

De omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van verzoekers op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat de behandeling van de ziekte beschikbaar is in land van herkomst, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 13.07.2010, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekers aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoekers niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. In hun schriftelijke aanvraag dd. 13.07.2010 hadden verzoekers nochtans formeel aangeboden dat zij bereid zijn om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid zijn om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling. (zie Verzoekschrift dd. 13.07.2010: De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard te allen tijde contact opnemen met de geraadpleegde geneesheer van mevrouw B.S. hetzij met verzoekers zelf. Verzoekers zijn vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken)

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van de arts van mevrouw [B.S.] tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekers minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 13.07.2010 helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had zij bij mevrouw B. of bij haar artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid om te reizen naar Kosovo; gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoekers onderwerpen aan een medisch onderzoek om hun actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoekers aangaande de (actuele) gezondheidsproblemen van verzoekers. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekers voorgelegde verslagen tegengesproken.

De arts-attaché meldt in haar medische evaluatie dd. 04.06.2012 dat mevrouw B. in maart 2010 op de raadpleging cardiologie in het ZNA Middelheim in Antwerpen consulteerde voor cardiaal nazicht wegens pijn ter hoogte van de linker thoraxhelft; in haar medische voorgeschiedenis werd melding gemaakt van een buikoperatie, sterilisatie, obstipatie en arteriële hypertensie. Volgens de arts-attaché is er een gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige cardiologische en/ of andere medische aandoening, waardoor de actuele noodzaak tot medische behandeling niet bevestigd kan worden.

Verzoekers hebben objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan mevrouw B. lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door verschillende specialisten noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan zij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoekers voorgelegde medische verslagen bleek

dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de V w. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Dat daarnaast, dient benadrukt te worden dat mevrouw B. wel degelijk ernstig ziek is, en dat het niet kan dat de aanvraag van verzoekers geweigerd wordt, zonder verzoekster zelf medisch te onderzoeken.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van verzoekers geweigerd wordt.

Verwerende partij heeft de medische attesten echter niet adequaat en onvoldoende onderzocht: de gezondheidstoestand van mevrouw B. moet medisch opgevolgd worden in België, met name door haar vertrouwde artsen en in haar vertrouwde kliniek, en dit zonder onderbreking; elke onderbreking zal immers een terugval van de vooruitgang betekenen.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat de medische behandeling in Kosovo niet meer voldoende is om de gezondheidstoestand van mevrouw B. te verbeteren.

Het is aangetoond dat de medicijnen en het sociale systeem in Kosovo niet aangepast zijn om voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor de gezondheidszorgen van mevrouw B.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt is het medische systeem in Kosovo zo dat mevrouw niet zou kunnen genieten van een adequate behandeling voor haar ernstige gezondheidsproblemen. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn extreem beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de fysieke toestand van verzoekster te verschaffen.

Bijgevolg is het evident dat verzoekers wegens het systeem van de gezondheidszorgen in Kosovo geen toegang hebben tot adequate behandelingen waar zij behoefte aan hebben.

Er bestaat we degelijk een gebrek in het gezondheidssysteem van Kosovo dat de gezondheid van personen in gevaar brengt en in het bijzonder dat van mevrouw B. in geval verzoekers gedwongen zouden moeten terugkeren naar Kosovo.

Verwerende partij heeft hier totaal geen rekening mee gehouden.

Het is duidelijk dat de nodige medische opvolging niet beschikbaar en onbereikbaar is in het land van herkomst van verzoekers. Bovendien vond er geen enkel concreet onderzoek plaats door de verwerende partij wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van oorsprong tot gevolg zou hebben.

Er kan vastgesteld worden dat de verwerende partij duidelijk aan haar verplichtingen van goed bestuur, voorzichtigheid en zorgvuldigheid heeft verzaakt omdat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het opvolgen met de juiste medicijnen met het oog op het verbeteren van de fysieke gezondheid niet efficiënt kan gebeuren in het land van herkomst. Verzoekers zijn niet bij machte om na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Zij moeten terug van nul beginnen in Kosovo.

In theorie zijn de gezondheidszorgen zoals verwerende partij aanhaalt gratis voor diegenen die leven onder de armoedegrens in Kosovo, maar in de realiteit moeten patiënten dikwijls betalen, in het bijzonder voor de medicamenten.

In geval van terugkeer naar Kosovo is het onbetwistbaar dat verzoekers geen recht zullen hebben op de zorgen die zij nodig hebben, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt voor deze personen, en dat het daarom een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Bovendien zullen verzoekers ernstig gediscrimineerd worden omdat ze van etnische origine Roma zigeuners zijn. Om een duidelijk overzicht te krijgen van de situatie in Kosovo is het aangewezen om een onderzoekscommissie opdracht te geven teneinde de schending van de mensenrechten in Kosovo grondig te onderzoeken en daarvan een verslag op te stellen.

Het is sowieso al moeilijk om een correcte medische behandeling te krijgen in Kosovo, laat staan indien men nog van origine Roma is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21 .094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feiten vinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R W, 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43).

Het afwijzen van een aanvraag 9ter is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvragers de bescherming inroepen wegens hun gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9 ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM. Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat verzoekers dienaangaande opmerken dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoekers aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van hun aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Kosovo, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoekers en in het land van herkomst en de andere argumenten.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.14. De verwerende partij is blijkens haar nota van oordeel dat het verzoekschrift onontvankelijk is voor zover de tweede bestreden beslissing geïssueerd wordt, doch de Raad dient op te merken dat verzoekers de schending van artikel 3 EVRM opwerpen en dat er slechts sprake is van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM wanneer er een verwijderingsmaatregel in het geding is (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574). Voor zover dient begrepen te worden dat verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt voor zover het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing dient zij derhalve verworpen te worden.

3.15. Waar verzoekers de schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 3 EVRM aanhalen en betogen “*Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken. Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9 ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM. Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.*”, gaan ze eraan voorbij dat de eerste bestreden beslissing ertoe strekt hun aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ongegrond te verklaren. Dit geschiedt op een gemotiveerde wijze, waarna besloten wordt: “*Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)*”. De medische behandeling en opvolging voor de aandoening van B.V. worden, verwijzend naar het advies van de arts-adviseur van 4 juni 2012 beschikbaar en toegankelijk geacht in Kosovo en voor B.S. wordt verwijzend naar het advies van de arts-adviseur van 4 juni 2012 besloten dat “*het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige cardiologische en/of andere medische aandoening [...] niet toe[laat] de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst (...). Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft* . Finaal concludeert de verwerende partij: “*Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)*”. Verzoekers’ uitgebreide betoog mist derhalve feitelijke grondslag.

3.16. Voor het overige kan met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht verwezen worden naar het gestelde in punt 3.2.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

3.17. Voor wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel dient de Raad op te merken dat verzoekers een algemeen niet geconcretiseerd betoog voeren dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. Zij zijn immers van oordeel dat de verwerende partij *“de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van verzoekers (niet) op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen”*, dat *“verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 13.07.2010, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk voldoende en op redelijke wijze in acht heeft genomen”*, dat de motivering geen blijk geeft van een *“voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak”* en dat de bestreden beslissing niet heeft geantwoord *“op deze argumenten in de aanvraag dd. 13.07.2010”*, maar laten na te duiden over welke concrete gegevens, elementen, omstandigheden en argumenten het gaat. Het komt de Raad niet toe dit te gaan invullen ten behoeve van verzoekers.

3.18. Waar verzoekers opwerpen dat verwerende partij hen aan een medisch onderzoek had dienen te onderwerpen, kan verwezen worden naar het gestelde in punt 3.5. Het mogelijk gegeven dat verzoekers aanboden om een medisch onderzoek te ondergaan en nadere toelichting te verschaffen aangaande hun medische situatie maakt niet dat de arts-adviseur wiens advies de verwerende partij gevraagd heeft, verplicht is hierop in te gaan. Verzoekers gaan eraan voorbij dat de betrokken arts-adviseur noch de aard van de aandoening van B.V. noch de ernst ervan in twijfel heeft getrokken doch wel op basis van de door haar geraadpleegde bronnen tot de conclusie komt dat behandeling voor de aandoening beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo. Verzoekers tonen met hun algemeen betoog inzake *“specifieke informatie”* die de arts-adviseur had kunnen opvragen bij *“mevrouw B.”* (sic) aangaande de mogelijkheid om te reizen naar Kosovo, inzake het medisch onderzoek dat de arts-adviseur had kunnen uitvoeren en inzake het raadplegen van een deskundige door de arts-adviseur of het corresponderen met de behandelende artsen van verzoekers niet aan dat haar conclusie dat behandeling voor de aandoening van B.V. beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo, foutief is. Voor wat betreft B.S. werd een onvolledig medisch consultatieverslag overgemaakt. Te dezen kan verwezen worden naar het gestelde in de punt 3.6. en 3.7. en op de zorgvuldigheidsplicht die berust op de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen. Door in het verzoekschrift te poneren dat zij *“objectieve en verifieerbare verslagen (hebben) voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan mevrouw B.lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door verschillende specialisten noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan zij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat”*. en dat *“mevrouw B.”*(sic) wel degelijk ernstig ziek, geven verzoekers blijk van de overtuiging dat mevrouw B.S. wel degelijk aan een ernstige aandoening lijdt, maar dit bloot betoog kan de vaststelling dat een onvolledig medisch consultatieverslag aangaande mevrouw B.S. werd overgemaakt niet aan het wankelen brengen. De Raad ziet niet in welke verdere initiatieven van de verwerende partij en de arts-adviseur verzoekers nog konden verwachten, indien zij zelf nalaten een volledig zicht te verstrekken op de aandoening van B.S. Te dezen kan nog opgemerkt worden dat verzoekers zelfs nalaten het volledige medisch consultatieverslag van maart 2010 met betrekking tot B.S. aan het verzoekschrift toe te voegen.

3.19. Verzoekers zijn van oordeel dat de eerste bestreden beslissing verwijst naar *“het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer”* doch ze gaan eraan voorbij dat de arts-adviseur twee adviezen heeft verstrekt blijkens het administratief dossier, één aangaande B.V. en één aangaande B.S. en ze verduidelijken niet welk advies zij dan beogen en waarom het dan voorbarig is en op welk punt het dan foutief is. Zij verduidelijken evenmin op welk vlak de arts-adviseur en de behandelende artsen tot

“tegenstrijdige conclusies” komen aangaande de medische situatie van B.S. , gelet op het onvolledig medisch consultatieverslag dat m.b.t. B.S. werd overgemaakt.

3.20. Globaal geeft het verzoekschrift blijk van verzoekers’ overtuiging dat de eerste bestreden beslissing niet deugt, dat de aandoeningen van verzoekers wel degelijk ernstig zijn, dat de medische behandeling in Kosovo niet voldoende is, dat zij er geen adequate behandeling kunnen genieten en er evenmin toegang toe hebben, dat er sprake is van een geringschatting van de aandoeningen door de ambtenaar-geneesheer en dat die bepaalde elementen niet onderzocht zou hebben, maar dergelijke overtuiging waarbij naar geen enkel overgelegd medisch stuk verwezen wordt, kan geen afbreuk doen aan de eerste bestreden beslissing, die steunt op adviezen van de arts-adviseur en die voor wat betreft de aandoening van B.V. de bronnen vermeldt waarop zij steunt om te besluiten dat behandeling voor haar aandoening beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

3.21. De eerste bestreden beslissing steunt op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De memorie van toelichting bij (oud) artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die echter nog steeds actueel is, bepaalt het volgende: “(...) *Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (...)*” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

In dit verband kan dus nuttig gewezen worden op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), meer bepaald inzake artikel 3 EVRM. Het feit dat een beschikbare behandeling mogelijk minder toegankelijk is in het land van terugkeer dan in de staat op wiens grondgebied de vreemdeling zich bevindt, is op zichzelf geen doorslaggevend element in de beoordeling van het EHRM (zie EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing, EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing)), Het gegeven dat de behandeling van een aandoening in het land van herkomst mogelijk niet van hetzelfde kwalitatief niveau zal zijn als in België of dat een beroep moet gedaan worden op een andere arts dan de gebruikelijke arts in België, kan op zich evenmin een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengen. In dit verband kan verwezen worden naar het arrest van het EHRM van 27 mei 2008, Grote Kamer in de zaak N. t. Verenigd Koninkrijk, waarin gesteld werd: “*La décision d’expulser un étranger atteint d’une maladie physique ou mentale grave vers un pays où les moyens de traiter cette maladie sont inférieurs à ceux disponibles dans l’Etat contractant est susceptible de soulever une question sous l’angle de l’article 3, mais seulement dans des cas très exceptionnels, lorsque les considérations humanitaires militant contre l’expulsion sont impérieuses*” en “*l’article 3 ne fait pas obligation à l’Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. Conclure le contraire ferait peser une charge trop lourde sur les Etats contractants.*” (§§ 42 en 43 van het arrest; vrije vertaling: “*Vreemdelingen, die het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel kunnen in principe geen verblijf in die lidstaat opeisen om te kunnen blijven genieten van de medische, sociale of andere vormen van bijstand en diensten aangeboden door de lidstaat. Het feit dat verzoekers levensverwachting op significante wijze wordt ingekort is op zich onvoldoende om te besluiten tot een schending van art. 3 EVRM. De beslissing tot verwijdering van een vreemdeling, die lijdt aan een serieuze mentale of psychische ziekte, naar een land waar de faciliteiten voor behandeling van die ziekte minderwaardig zijn in vergelijking met deze van de verwijderende lidstaat, kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van art. 3 EVRM uitmaken, met name wanneer de menswaardige motieven tegen een verwijdering dermate ernstig/dwingend zijn.*” en “*art. 3 EVRM impliceert niet dat een lidstaat de plicht heeft om deze ongelijkheden te nivelleren door de verstrekking van gratis en onbepaalde gezondheidszorg aan alle vreemdelingen zonder verblijfsrecht. Er anders over oordelen zou een te zware last op de schouders van de lidstaten leggen.*”).

Het EHRM oordeelde in het voormeld arrest van 27 mei 2008 tevens dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt in beginsel niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM op te leveren. Enkel dus “*in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk, bevestigd in de zaak EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10, Y.-E.M. t. België). Verzoekers tonen niet aan dat een verandering van arts of kliniek of een mogelijke kortstondige onderbreking van de behandeling tot aankomst in Kosovo, een dergelijke dingende humanitaire reden is, noch tonen zij in concreto aan dat zij zich gelet op de elementen die hun zaak kenmerken, in een uitzonderlijk geval bevinden zoals bedoeld in de aangehaalde rechtspraak van het EHRM.

3.22. Waar verzoekers ten slotte nog aanhalen dat zij ernstig gediscrimineerd zullen worden in Kosovo omdat ze Roma-zigeuners zijn, en betogen *“Om een duidelijk overzicht te krijgen van de situatie in Kosovo is het aangewezen om een onderzoekscommissie opdracht te geven teneinde de schending van de mensenrechten in Kosovo grondig te onderzoeken en daarvan een verslag op te stellen”*, wijst de Raad erop dat de situatie van verzoekers als Roma in Kosovo aan bod is gekomen tijdens hun asielprocedure. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde in zijn in punt 1.1. bedoelde beslissingen dat hun asielaanvraag weinig geloofwaardig was en dat ze alleszins een beroep kunnen doen op nationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwoordde het als volgt: *“Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR.”* De informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseerde kwam tot stand *“tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf.”* De Raad kwam in zijn in punt 1.1. bedoelde arresten niet tot een andersluidend oordeel. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij in het kader van een behandeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen een onderzoekscommissie zou dienen in te stellen om *“de mensenrechten”* te onderzoeken in Kosovo.

3.23. Verder merkt de Raad nog op dat in de in punt 1.1. bedoelde beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gesteld, *“U geeft tenslotte aan tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal dat de medische problemen van uw dochter V.(...) één van de redenen zijn voor jullie asielaanvraag in België (CGVS, p. 5 en 6). U legt in het kader hiervan een document voor waarin gesproken wordt over de medische problemen van uw dochter en over de medische regularisatie die jullie hiervoor hebben aangevraagd voor uw dochter V.(...). U geeft in verband met deze medische problemen zelf aan tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal dat jullie regelmatig naar de dokters konden gaan in Kosovo als V.(...) ziek was, ook al was het duur, en u stelt dat V.(...) dan correct werd onderzocht door gewone dokters (die wel niet zoals in België specialist waren) (CGVS, p. 5 en 6). Er kan dan ook worden geconcludeerd dat u van de noodzakelijke medische zorg kon genieten in Kosovo voor uw dochter V.(...)”*. De Raad kwam in zijn in punt 1.1. bedoelde arresten niet tot een andersluidend oordeel. Er blijkt derhalve geen discriminatie van Roma bij doktersbehandeling in Kosovo.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA